

Kapitán Bartoš Zasahuje

5

Hana Militká

Hana *Militková*

Kapitán Bartoš zasahuje 5

Láska nade vše

Detektivní román

Láska

Mám rád, kdo může chtít víc?

Jsem přece hájený.

Láska je nade vše.

Co ti pořád vadí?

Někoho si všímám víc?

Buď ráda, jsem citlivý, miluji.

Není tvá věc, komu dávám přednost.

V lásce je přece všechno dovoleno.

Nestačí mi jedna.

Musím jich mít víc.

Blond i tmavé, okaté i plaché.

Nejsou nikde pravidla

kolik lidí přesně, jaké barvy očí

smíme ve svém žití milovat.

Pokud se ti nelíbí má láska

budeš muset opustit můj dům.

Nejdřív jsem si myslel, že se máme rádi.

Ale ty selháváš.

Nedokážeš ocenit můj um.

Dokud budu dýchat,

budu milovat.

Koho, kolik, jaké?

Víc už neřeknu!

Leželi na pohodlných lehátkách u bazénu.

„Podívej se, jak nádherně upravili dvůr,“ řekla nadšeně Anča. „Bazén tady moc chyběl. Taky mají čistícího robota. Baví mě ho pozorovat.“

„Jo, ale myslím si, že příští rok budou chtít od nás víc peněz. Stálo je to určitě majland. Vydláždili celý dvůr, okolí domu. Lehátka taky nebyly zadarmo.“

„Doufám, že zdraží jen trošku.“

„Pochybuju, že trošku. Spíš hodně.“

„Nebudeme si teď kazit dovolenou. Nepřemýšlej o tom. Radši se podívej,“ vyzvala manžela Pepu. „Na toho Němčoura!“

„Na kterýho?“

„Bóže, ty seš slepej. Je tady jen jeden.“

„Svítí mi slunce do očí!“

„Copak nemáš sluneční brýle?“

„Jo, mám. Ale stejně, nevidím nic.“

„Čteš si?“

„Trochu.“

„Mě z tebe klepne. Jak se dá číst trochu?“

„Možná si ještě trochu zdřímnu.“

„To umíš nejlíp.“

Na chvíli ztichla a také zavřela oči. Ale její zvědavost byla silnější. Nenápadně pozorovala dvojici v bazénu. Díky slunečním brýlím neviděli, že je pozoruje. On ji nosil v bazénu v náruči z jednoho konce na druhý. Zaznamenala hodně vzájemných do-

tyků. Uviděla, že se mu partnerka něžně vyvinula z náručí a vyšla z bazénu. Mířila rovnou do svého apartmá. On ji však nenásledoval, ale zdržel se pod schůdky. Viditelně otálel. Zájem Anči o to víc stoupl. Po chvíli se objekt sledování odhodlal vyjít ven.

„Myslela jsem si to!“ v duchu zajásala Anča nad svým dobrým odhadem situace. Drcla do manžela: „Koukni na něj!“

„Na koho?“

„Přece na toho Němčoura. Je vzrušeněj!“

„Žádného vzrušeného nevidím.“

„Protože chrápeš a nevidíš, že maže za ní na cimru. Měls ho vidět zepředu. Nemohl ani hned vylézt z bazénu, jak byl vzrušeněj. Panečku, teď nastanou orgie!“

„Myslíš?“ zeptal se lhostejně Pepa. „Chtěl bych mít tvoje starosti.“ Otočil se na druhý bok a hlasitým chrápáním zakončil hovor. Manželka se mohla věnovat dalšímu pozorování okolí.

„Stejně ti řeknu,“ prohlásila Anča u oběda, „na lidech se hned pozná, jaké mají vztahy.“

„O kterých lidech mluvíš?“

„No, třeba o těch, co byli u bazénu.“

„Nikoho jsem neviděl. Svítilo mi sluníčko do očí.“

„Nedíváš se. Třeba ta rodinka, co má dvě malé holky. Co bydlí v přízemí vlevo.“

„No a co je s nimi?“ nacpal si do pusy pořádnou porci.

„Zdánlivě jsou v pohodě, jenže u bazénu je pořád s nimi jen on. Věnuje se jim, hraje si s nima. Máma je celou dobu zalezlá. Vůbec k bazénu nejde.“

„No a v čem vidíš problém?“ nacpal si další velké sousto do pusy.

„Je to divný. Tý malý je asi rok a půl. Starší asi pět. Rozjívěná, že to snad ani není možný.“

„Nevím, jen se mi zdá, že jsou trošku hluční.“

„Není to jeho dcera.“

„Koho není dcera?“

„No přece toho chlapa.“

„Odkud to víš?“

„Protože mu říká Radku.“

„Asi se tak jmenuje.“

„To asi jo. Ale je divný, aby dcera svému tátovi říkala Radku a ne tati.“

„Někde to tak mají.“

„V Čechách rozhodně ne.“

„Tady ale nejsme v Čechách.“

„To vím taky. S tebou je ale někdy zábava.“

„Mně se to moc zábavný nezdá.“

„Nelíbí se mi celá situace. Mají nějaký divný tajemství.“

„Jako že si ji nechce vzít? Dneska je to normální.“

„Nevím, jestli jsou manželé.“

„Nemají prstýnky,“ pronesl s jistotou.

„No vidíš? Tváříš se pořád, že nevíš, o kom je řeč. Najednou z tebe lezou podrobnosti,“ dloubala do něho rozverně.

„Dávej pozor, ať mi nezaskočí. Kdo by tě odvezl domů?“

„To je fakt. Musím si tě hýčkat. Aspoň uznej, že si tě dobře krmím.“

„Ty mě teď nekrmiš, ale oni. Až moc.“

„Jak to myslíš?“

„Asi zase přiberu.“

„Doma ti budu dávat menší porce.“

„Opovaž se. Co jinýho na tom světě mám? Nekouřím, nepiju, snad se můžu najíst.“

„Máš přece mne,“ řekla hrdě. „Nebo ti to nestačí?“

„Stačí. Zvlášť když se dobře najím.“

„Očividně ti chutná,“ řekla Anča. „Jednou bys také mohl sám od sebe říci, že jsem uvařila dobrej voběd.“

Vrátili se na pokoj.

„Půjdeme se vykoupat do moře?“

„Spíš bych si teď zdřímnul.“

„Dobrá, tak si odpočineme. Je tam stejně moc vedro. Na tohle budeme vzpomínat zase celej rok,“ slastně se protáhla a přitulila se k němu. Marň, protože Pepa již slastně oddychoval. Po chvíli usnula také.

Tak šly dny dovolené a nastal den odjezdu.

„Těšíš se domů?“ zeptala se Anča.

„A víš, že docela jo. Namočíme se do vany, něco dobrýho uvaříš, pustíme si bednu.“

„No, jen kdybych nemusela do práce. Za pár dní začínáme.“

„Já mám ještě týden volna. Pak mi to nastane. Když fotím ve studiu, je to fajn. Ale ven se mi už nechce. V terénu je to nějak čím dál náročnější.“

„Ty aspoň fotíš modelky. Já ale musím napovídat hlavně starším hercům. Někteří jsou nahluchlí. Sedět dvě hodiny bez hnutí, sledovat text, je taky docela náročný.“

„Těším se do důchodu,“ zasníl se Pepa.

„Co budeš dělat, až nebudeš pracovat?“

„Budu chodit na pivo. Občas si také zaskočím na ovárek k řezníkovi.“

„Já, až zůstanu doma, konečně udělám generální úklid. Taky pojedu k dětem do Varů.“

„Já nikam nepojedu. Ať dětičky jezdí za mnou. Můžou něco uvařit, trochu uklidit. Nemusí to být zrovna velkoúklid.“

„Jasně, ještě by ti mohly dát kapesné a navařit na týden. Představuješ si to krásně,“ smála se.

Dovolená utekla neuvěřitelně rychle. Šťastně dorazili domů.

Květinářka

V krámě se od rána vystřídalo hodně lidí. Většinou brali řezané kytice.

Adéla se usmívala: „Dnešní tržba stojí za to,“ pomyslela si, „přitom ještě není konec.“

Vázala kytici růží, slastně k ní přivoněla: „Přála bych si, aby mi takovou někdo daroval. Člověk asi hodně miluje, když koupí kytky.“

Lehce si prozpěvovala nějakou melodii. Už od rána jí ležela v hlavě, ani nevěděla, kde k ní přišla. Byla otočená zády ke dveřím a ještě doplňovala kytici.

„Dobrý den. Máte bílé lilie?“ vstoupil do prodejny muž.

„Ano, máte štěstí. Nebývají vždycky,“ otočila se na příchozího.

„Jé, to jsi ty, Zdeňku? Kde se tady bereš? Neviděla jsem tě spoustu let,“ nadšeně vítala příchozího.

„Co tady děláš?“ zeptal se.

„Jak vidíš, prodávám,“ smála se.

„Vážně? Občas sem zajdu, ale tebe jsem tady nikdy neviděl.“

„Prodávám tady už skoro půl roku,“ oběhla pult a vrhla se mu kolem krku.

Políbili se.

„Jak se máš? Přišel jsi koupit květiny pro nějakou ženu?“

„Jo, hádáš dobře,“ viditelně zvadl. „Pro Zdenku.“

„Aha. Jaké bys chtěl?“

„Přece bílé lilie, vždyť jsi říkala, že je máš.“

„Jasně, promiň. To je proto, že bych tě v našem krámě nečekala. Úplně jsi mě zaskočil. Kolik jich chceš?“

„Šestnáct.“

Dlouze se na něj zadívala, pak pomalu řekla: „Nevím, jestli jich tolik budu mít.“

Počítala jednotlivé květy.

Oba mlčeli.

„Máš štěstí,“ vyhrkla. „Podívej, je jich tu přesně šestnáct.“

Kompletovala kytici, on si zatím prohlížel ostatní květiny.

Zaujaly ho velké červené růže, které předtím vázala.

„Tyhle, jsou také na prodej?“

„Jasně, tady je všechno na prodej.“ Okamžitě si uvědomila, co řekla. „Teda myslím samozřejmě kytiky.“

„V tom případě si vezmu i ty růže.“

„Chceš je do celofánu, nebo do papíru?“

„Lilie do celofánu, růže nebal.“

„Dobře. Řídíme se sloganem, že zákazník je náš pán.“

Nejdříve vzal do ruky růže. Přivoněl k nim. Pak je podal zpátky Adéle: „Tyhle nádherné květy jsou pro tebe. Naše setkání mě moc potěšilo. Nemám na tebe ani mobil, ani adresu.“

Překvapeně na něho hleděla. Chvíli trvalo, než si uvědomila, že jí skutečně podává kytici. Váhavě ji přijala.

„Děkuji, ale já květiny prodávám. Nikdy se nestalo, že bych je dostala.“

„Vidíš, dnes je to jinak. V kolik večer končíš? Zvu tě na dobrou večeři.“

„Cože? Na jakou večeři? Nevím v kolik? Kam?“ ptala se zmateně.

„Kam budeš chtít. Můžeme někam poblíž, nebo třeba do centra. Co si vybereš.“

„Končím v šest.“

„Budu tady,“ rozzářeně vyhrkl. Zaplatil, popadl lilie a byl pryč.

„Gentleman, to se musí nechat,“ vzdychla. „Takoví se už dneska nerodí.“

Přiblížila se zavírací hodina. Přesně v šest zamkla květinářství, stáhla roletu a rozhlédla se kolem sebe.

Vystoupil z auta, přivítali se.

„Půjdeme, nebo chceš jet jinam?“

„Nevím, máš nějaký nápad?“

„Je to pouze na tobě.“

„Mám ráda čínskou restauraci, je kousek za rohem. Nechodím tam často. Nemám tolik volna, abych večeřela po hospodách. S tebou ale ráda posedím.“

Zamířili tedy do čínské restaurace.

Výborně se bavili. Jídlo bylo skutečně dobré.

„Nechceš zajít ke mně na kafe?“ ozvala se vesele.

Měla dojem, že chvilku zaváhal. Možná s pozváním vůbec nepočítal.

„Asi spěcháš domů?“

„Nemám kam spěchat. Mému bytu se nedá říkat domov. Nikdo mě nečeká. Ráno musím brzy do práce.“

„Vstávám taky brzy. Zítra dodávám velkou zásilku květů na jednu akci.“

„Máš asi dobré jméno, když pořádáš velké akce.“

„Zatím jen výjimečně,“ usmála se.

„Dobrý začátek. Jen tak dál.“

„Díky. Půjdeš nahoru?“

Opět zaváhal.

„Nevadí, stavíš se jindy, když se ti to nehodí.“

Zadíval se na ni pozorně: „Možná by dobré kafe bodlo.“

„No vidíš, Ale trvalo ti to dost dlouho.“

Vstoupili do jejího bytu.

„Nedáš si pro začátek raději něco ostřejšího?“

„Máš whisky?“

„Jasně. Jak o tom můžeš pochybovat?“

Nalila mu poctivého panáka kvalitního pití.

Povídali si a vzpomínali na školu.

„Víš, že ses mi vždycky moc líbila?“

„Jednu chvíli mi připadalo, že máš o mně zájem, ale pak to z tvé strany nějak vyšumělo.“

„Vážně? Nevzpomínám si,“ řekl potichu.

„Asi tenkrát, když se stala ta nehoda...“, zašeptala.

„Aha, možná máš pravdu,“ povzdechl si.

Povídali si ještě dlouho, ale vzpomínky z dětství je patrně rozrušily.

Při odchodu se jí zdál trochu roztržitý.

„Určitě ti zavolám, číslo konečně mám. Děkuju za všechno. Rád jsem tě viděl a povídal si s tebou. Měj se hezky.“

Letmo ji políbil.

„Možná bylo třeba méně mluvit,“ řekla si pro sebe, když osaměla. Nejdřív byl fajn. Vzpomínky mu očividně neudělaly dobře. Vypadá to, že se z toho neštěstí ještě nevzpamatoval, přestože je to už víc než patnáct let.

Život s takovým člověkem by byl asi příliš složitý,“ pomyslela si před usnutím.

Velká akce

„Nevím proč, ale nějak se mi nechce do práce,“ loučila se Anča při odchodu.

„Povídej mi o tom,“ chápavě kýval hlavou Pepa. „Komu by se chtělo po takové dovolené?“ Políbil svou ženu a popřál jí, ať šichta rychle uteče.

Za pár dní nastoupil i Pepa. Pracoval jako fotograf pro kosmetickou firmu Fiery Glance.

První focení bylo v prvotřídní restauraci na Praze 10. Měl do práce tentokrát blízko. Fotil detaily i celky probíhajícího setkání, na kterém se prezentovaly kosmetické výrobky firmy.

Poslední fotka byla společná. Všechny modelky i jejich partneři se objevili v jednom záběru.

Po skončení se všichni hnali do pronajatého sálku, který sloužil jako kostymérna i maskérna.

Během chvilky byli pryč. Jako když střelí do vrabců.

V té chvíli se už trousili první návštěvníci restaurace na pozdní oběd.

Vstoupila jedna žena. Rozhlédla se kolem. Spatřila osamocnou dámu sedět u stolu a přistoupila k ní: „Promiňte, mohu si přisednout, nebo čekáte společnost? Dnes nemám doprovod. Nemohu sedět sama u stolu. Jen se najím, nebudu dlouho obtěžovat.“

Žádné odpovědi se nedočkala.

„Omlouvám se, nechtěla jsem vás obtěžovat.“ Šla si tedy sednout jinam.

Přiblížila se zavírací hodina.

„Všiml sis té osamělé ženské vzadu u stolku? Sedí tam už několik hodin. Nepije, ani si neodskočila na toaletu. Divný.“

„Možná má nějaké trauma. Stává se to,“ odpověděl kolega číšník.

„Taky bych třeba měl trauma.“

„Prosím tě, jak to myslíš?“

„Mám dojem, že mi je ta dáma povědomá.“

„Vážně? Odkud?“

„Možná zrovna odnaproti.“

„Někde tady?“

„No, v tom hanbinci. Co mají na podniku nápis - Kostrč vystrč, nebo tak nějak.“

„Ty tam chodíš?“

„Ne. Proč?“

„Říkáš, že ji znáš z toho pajzlu.“

„No, vlastně jo. Jednou přijel spolužák ze základky. Bydlí pořád v Zákrsku. Je to taková dědina. Chtěl po mně, abych ho vzal někam do velkého světa. Myslel jsem, že chce do kasina, ale měl prachy tak akorát na dvě hodinky v levném bordelu. Vzal jsem ho naproti. Byl nadšený, že si jednou za život splnil sen. Jen doufám, že tam nic nečapnul. Už se mi nikdy neozval.“

„Jestli je odtamtud, je mi divné, že má tolik volného času. Jdu se zeptat, jestli něco nechce,“ vyrazil odhodlaně.

„Čím posloužím, madam?“

Dáma se nepohnula, ani se nepodívala na číšníka.

„Je divná. Tohle trauma ji asi hned tak nepřejde.“ Věnoval se raději dalším hostům.

Přišla závěrečná hodina.

„Už tam nejdu. Zkasíruj ji ty.“

„Udělám s ní krátký proces. Musí zaplatit. Měla jen jedno Martini, asi ho ani nedopila, ale to je její věc.“

Pomalů kráčet k dámě.

„Přejete si ještě něco?“

Žádná odpověď.

„Haló, slečno! Dělá to sto třicet pět korun. Zaplaťte!“

Slečna nehnula brvou.

„Jestli dovolíte, podívám se do vaší kabelky.“ Sáhł vedle ní. Zavadil o její rameno. Ucítıl, že se o něj opřela. Pustil kabelku a opatrně couvnuł. Tělo sedící ženy se skácelo. Hlava padla na stůl. Zděšeně na ni zíral. Nemohl odtrhnout oči od její šíje. Z krční páteře trčel sekáček na led. Dřevěná kulatá rukojeť. Hrot kovového trnu byl zabodnutý těsně pod hlavou vzadu v páteři.

Pomalů se otočil. Těžce došel ke kolegovi: „Hned volej policii. Je mrtvá!“ vykřikł. V sále byl hluk. Hosté ho neslyšeli. „Nebo ne. Jdi kasírovat. Na ni se nedívej, nebo tě klepne. Já zavolám policii.“

Za chvíli přijeli.

Lokál byl kromě obsluhy a mrtvé ženy už prázdný.

„Nemáte hosty?“ zeptal se kapitán Bartoš.

„Pár jich bylo, ale už odešli.“

„Chyba. Mohl mezi nimi být pachatel. Znáte je?“

„Ne. Někteří sem chodí častěji, ale pár jich tu bylo nových.“

„Doufám, že máte paměť na obličeje. Pomůžete nám sestavit portréty.“

„Pochybuju, že se to povede, ale zkusit to můžeme.“

Kreslíř s jejich pomocí sestavil portrét tří mužů. Dva byli ve věku kolem třiceti let. Jeden kolem padesátky.

„Co říkáš, Fando, jak dlouho tu mrtvá seděla?“ zeptal se kapitán Bartoš patologa Mlsného.

„Těžko říct. Zatím to vypadá na pět, nebo šest hodin. Pachatel k ní přistoupil, rychle bodl a zmizel. Byl to profík, protože nechal vražedný nástroj v těle. Asi nechtěl riskovat, že by rána mohla hodně krváct, kdyby nástroj vytáhl. Někdo by si vraždy všiml příliš brzy. Předpokládám, že otisky nebudou. Víc ti řeknu po pitvě.“

„Díky. Nemusím ti snad říkat, že to spěchá?“

„Nemusíš. Jako vždycky máš absolutní prioritu,“ usmál se patolog.

„Zná někdo z vás mrtvou?“ zeptal se kapitán personálu restaurace.

„Myslím, že patřila k partě, co si to tu pronajali od rána do tří,“ ozval se jeden číšník.

„O koho se jednalo?“

„Nevím. Šéf to bude vědět. Fotili tady. Asi patřila k modelkám, ale jistý si tím nejsem.“

„Zavolejte šéfa,“ požádal kapitán Bartoš.

Za chvíli se objevil přivolaný šéf.

„Kdopak si pronajal tyhle prostory?“

„Firma se jmenuje, Fiery Glance. Fotili tady nějaké modelky. Sídli naproti,“ kouknul šéf Andrej Prouza do papírů.

„Atletko, Aifáku, navštivte agenturu „Fiery Glance“ s fotkou zavražděné. Zjistěte všechno, co se dá.“

„Takhle pozdě večer?“

„No, třeba nechodí spát se slepicemi. Za zkoušku nic nedáte. Hlavně máme málo času.“

„Rozkaz, šéfe.“ Věděli, že je čeká dlouhá noc.

„Skutečně se jedná o modelku, šéfe,“ hlásila Atletka mobilem, když zastihla vedení firmy při pozdní noční poradě.

„Jmenuje se Monika Záleská. Dnes fotili pro tuhle kosmetickou firmu. Určitě se účastnila celé akce.“

„Kde bydlela?“

„Moment, hned se zeptám.“ Atletka se chvíli bavila s lidmi ve firmě. „Říkají, že v hotelu Excelsior na Bělehradské.“

„Dobře. Všechny vyslechněte a zapište. Chci vědět, kdo je fotil, líčil, oblékal. Všechny, kteří se kolem toho motali, musíme znát. Pak se vraťte sem, na místo činu. Zítra je všechny předvoláme k výsledku.“

Technici zatím konali svou práci. Sejmuli všem otisky, prohledali místo činu, všechno řádně zadokumentovali.

Kapitán s Atletkou dokončili výsledky. Nic nového se už nedozvěděli.

„Tak, mládeži, teď se s techniky přemístíme do toho slavného hotelu Excelsior.“

V hotelovém pokoji, kde byla ubytovaná oběť, našli spoustu jejích modelů.

„Páni, já mít takový šatník, jezdím po světě a hledám štěstí mezi milionáři,“ zasnila se Atletka.

„Ale co bychom si tady bez tebe počali?“ zeptal se něžně kapitán.

„To myslíte vážně, šéfe?“ překvapeně si ho prohlédla.

„Naprosto,“ potvrdil kapitán Bartoš.

Kromě drahé róby našli diář, ve kterém měla na zítra poznámku „Focení - Pepíček.“

„Toho se už nedočkala,“ povzdechla Atletka.

Výslechy

„Bartoš. Je něco nového?“ ohlásil se do telefonu.

„Bohužel, jak se dalo předpokládat. Otisky na vražedné zbraň nejsou,“ sděloval šéf laborky.

„Vlastíku, takovéhle zprávy si nech pro sebe. Máš pro mne něco lepšího?“

„Zatím nic. Nemáme se čeho chytit.“

„Jak potom chytím vraha?“ vzdychl.

Vzápětí se ozval telefon znovu.

„Bartoš.“

„Nazdar Pepo, jak jsem říkal. Příčina smrti je bodnutí do šije v oblasti Atlasu C 1. Přerušení míchy vedlo k okamžité smrti.“

„No, to mi hrozně pomůže. Ale vážně, co si o tom myslíš, Fanouši?“

„Vypadá to na někoho, kdo přesně věděl, co dělá.“

„No, máme garderobiérky, umí to s nůžkami. Maskéry, ti ovládají břitvu. Číšníci i kuchaři určitě vědí, jak se pracuje se sekáčkem na led. Fotograf umí řezat záběry. Ale na lidskou páteř mezi nimi asi žádný odborník není. Ovšem nějaký rychlokurz mohl absolvovat kdokoliv,“ mínil kapitán Bartoš.

„Tohle nevypadá jen na teoretické znalosti, ale na zručného profesionála.“

„Rozumím, budeme pátrat. Zatím se měj. Pozdravuj svou Milušku.“

„Vyřídím. Jo, minule tě taky pozdravovala. Ani nevím, jestli jsem to vyřídil.“

„Určitě,“ smál se kapitán.

Zavolal k výsledku modelku Simonu Koukalíkovou.

„Co nám můžete říct ke včerejšímu dni, kdy zemřela vaše kolegyně, modelka Monika Záleská?“

„Nevím o tom prakticky vůbec nic. Normální pracovní den. Nejprve jsme v šatně zkoušely modely. Pak nám dělali složité účesy. Příprava pro focení je většinou složitější než pro přehlídku. Jak kdy. Když se fotí detaily, trvá účes i make-up hodně dlouho. Při třech maskérech se přípravy protáhnou na spoustu hodin. Nástup byl už v pět ráno.“

„Všimla jste si nějaké výrazné změny v chování oběti?“

„Ne. Všechno probíhalo normálně. I když...“

„Co?“

„Byla trochu skleslá. Říkala, že na ni prý leze rýma. Nevypadala nasydlá. Možná měla nějaké trápení.“

„Nesvěřila se vám?“

„Kdepak. Ty doby jsou dávno pryč.“

„Jak tomu mám rozumět?“

„Známe se od školy, tedy od základky.“

„Ještě s někým ze zúčastněných?“

„Jo. Ještě Zuzka Strážná s námi chodila.“

„Do stejné třídy?“

„Jasně, byly jsme dobrá trojka.“

„Pracujete často společně?“

„Moc ne. Monika bývá hlavně v Paříži, tedy bývala. Měla výjimečně volno. Přijela, abychom zavzpomínaly na naše začátky.“

„Vy pracujete spíš tady?“

„Ano. Většinou v Praze. I když ne pořád. Za měsíc odlétám do New Yorku.“

„Oběť sem jezdila často, nebo pobývala hlavně v zahraničí?“

„Byla skoro pořád venku. Nikoho tady neměla. Rodiče jí už umřeli, sourozence nemá. Vzala si Francouze, asi plánovali brzy dítě,“ popotáhla.

„Kde tady v Praze bydlela?“

„Vždycky v hotelu Excelsior na Bělehradské. Nic lepšího, firma nechtěla zaplatit. Hájili se tím, že bude bydlet blízko. Je to sice čtyřhvězdičkový podnik, ale všude daleko.“

„Nevíte, zda měla s někým rozepře? Někaké problémy finanční, pracovní, nebo milostné?“

„Vůbec o ničem nevím.“

„Kdybyste si na cokoliv vzpomněla, zavolejte mi. Zatím nikam neodjíždějte. Pokud vás budeme potřebovat, ozveme se.“ Podal jí vizitku.

„Musím za měsíc služebně odjet. Platila bych velké penále. Nemůžete po mně chtít, abych cestu zrušila.“

„Uvidíme, co se dá dělat.“

Zavolal si ještě její kolegyni a spolužačku Zuzanu Strážnou.

Nedověděl se nic nového. Potom přišel na řadu fotograf, Pepa Pěnička.

„Vy jste fotil modelky v ten den, kdy zemřela Monika Záleská?“ zeptal se ho kapitán Bartoš.

„Ano, jsem jejich hlavní fotograf. Na všechny velké akce si berou mne. Na drobnosti občas vezmou někoho jiného.“

„Můžete mi podrobně říct, jak ten den probíhal? Co jste, v kterou dobu dělal?“

„Co bych dělal? Jako vždycky.“

„No, to by mi asi nepomohlo. Jste příliš stručný. Můžete mi tedy detailně vylíčit, jak váš den probíhal?“

„No dobře,“ ušklíbl se neochotně. „Přišel jsem v šest. Nejdřív musím připravit terén. Teda světla. Dalo mi to zabrat. Můj pomocník Žouželka samozřejmě byl zase neznámo kde. Pomáhá mi na velkých akcích, tahá lampy z kumbálu do auta a z auta na plac. Pak se musí všechno správně rozestavět. Jenže opět jsem na to byl sám. Franta se někde vožral, nebo co. Vůbec se neobjevil. Asi se na něho příště vykašlu.“

„K věci, prosím. Rozestavěl jste světla. Co dál?“

„Přišel šéf propagace a rozhodl, že začneme třetí scénou. Prostě v tom udělal pěkný hokej. Nezbylo, než zase přetahat světla jinam, jako ten blbec. Prostě blázinec.“

„Jaký měl důvod ke změně?“

„Zeptejte se jeho. Taky bych to rád věděl. Asi hnutí myslí v šestinedělí,“ mrknul na kapitána.

„Prosím, soustřeďte se. Jde tady o úmrtí mladé ženy.“

„Promiňte. Už se to nestane. Je mi té holky líto. Měla život ještě před sebou.“

„Řekněte mi jméno vašeho šéfa.“

„Venca Vometlo. Tedy, my mu říkáme Pometlo,“ zasvěceně sdělil kapitánovi. „Možná chtěla Simča dřív vypadnout. Jenže nakonec nechal skupináč. Tak nevím, o co šlo.“

„Dobrá, chystal jste světla. Pak musela být přestavěna. Co dál?“

„Nastalo focení. Bylo toho moc. Prostory byly pronajaté jen do tří odpoledne. Museli jsme sebou hodit. Každý škudlí na nesprávném místě. Kdyby si vzali méně zkušeného fotografa, zaplakali by.“

„Nevšiml jste si něčeho zvláštního? Někoho, kdo mezi vás nepatřil? Nepřišel za obětí někdo cizí?“

„A víte, že ani nevím. Měl jsem své práce dost. Ten holomek se neukázal, všechno bylo na mně.“

„Kuchyně fungovala? Byla tu obsluha?“

„Ne. Fotili jsme také v kuchyni. Museli si navařit dopředu. Kdyby to firma zaplatila na celý den, mohli mít kuchaři pohodu. Ale takhle... Všichni se honili, aby oni ušetřili pár kaček.“

„Podle vás tady nikdo cizí nebyl?“

„No, možná jo. Ale nevím přesně. Možná to byl nějaký číšník, nebo kdo. Vím jenom, že byl v bílém oblečení. Nevím přesně, jestli to byl pingl.“

„Můžete mi popsat jeho obličej?“

„S tím vám nepomůžu. Sice si dost všímám, ale to víte, bylo moc práce.“

„Nevíte, jestli mluvil s obětí?“

„Ne.“

„Ani se kolem ní nemotal?“

„Vážně nevím.“

„Kolik mu asi bylo?“

„Asi tak, pětadvacet. Možná o fous víc.“

„Tmavovlasý nebo blond?“

„Spíš hnědé vlasy. Ne moc vysoký, ani malý pivo. Tak sto osmdesát, ale mezi modelkami vypadal skoro jako prcek.“

„Ještě na něco si vzpomínáte?“

„No, možná jo. Vlastně jsem se s ním potkal ve dveřích na záchod. Zrovna odcházel. Vrazil do mne. Přišlo mi, že byl trochu cítit.“

„Čím?“

„Nevím. Možná nějaká morbidní kolínská, nebo spíš nějaká dezinfekce. Fakt nevím, nic takového nepoužívám. Jen trošku vody po holení.“

„Ničeho dalšího jste si nevšiml?“

„Ne. Makal jsem, aby se práce stihla, jak si šéfové usmysleli. Někdy je to vážně pro zlost.“

„Ještě moment. Posad'te se. Řekněte mi, jak dobře znáte zúčastněné modelky?“

„No, moc ne. Sice od vidění jo, ale o jejich soukromí nic nevím. Takový holky si nás ani nevšimnou.“

Kapitán zavolal technika, aby se pokusil s fotografem sestavit portrét muže v bílém.

Mezitím Atletka ve vedlejší místnosti vyslychala starší kostymérku.

„Dobrý den. Jmenuji se Alena Malá. Vaše jméno, prosím.“

„Valentýna Strakatá, vrchní kostymérka.“

„Určitě víte, že pátráme po vrahovi modelky Moniky Záleské. Co nám k tomu řeknete?“

„Jen to, že měla zůstat v Paříži, nebo odkud přilítla. Přece pokud někdo dělá modelku ve světě, musí být v balíku, ne?“

„Proč si to myslíte?“

„Vím, jak to v branži chodí. Je to boj. Když maká v cizině, proč užívá zdejších? Jako kdyby nebylo dost vlastních.“

„Řekněte mi podrobnosti.“

„Nic moc nevím. Jen to, že na ni ta chudinka Zuzka Strážná koukala dost překvapeně.“

„Neměla zesnulou ráda?“

„Určitě s ní neměla žádný problém. Jen ji nečekala. Zuzka měla poslední dobou trochu smůlu na práci. Nějak se s jednou agenturou nepohodla. Nevím, o co šlo. Možná po ní chtěli víc odhalené fotky, než chtěla dovolit. Ale to jsou jen moje dohady. Nechci dělat zbytečné pomluvy.“

„Měla pak slečna Strážná problémy i s dalšími agenturami?“

„Pokud vím, tak ne.“

„Je tu někdo, komu ještě vadila přítomnost zesnulé?“

„Nevím o nikom.“

„Kdo její přítomnost vyloženě vítal?“

„Určitě Simona Koukolíková. Myslím si, že zařídila focení s Monikou. Možná...“

„Co máte na mysli?“

„Nic, jen takový dojem. Nic určitého už nevím.“

„Jaký dojem?“

„Fotograf Pepa Pěnička ji nějak nadšeně vítal. Možná se mi to jen zdálo. On všechny mladé nadšeně vítá. Hlavně když je může olizovat,“ dodala jedovatě.

„Co myslíte tím olizováním?“

„Zkrátka je osahává, vítá se s nimi a pořád je líbá. Takový starý kocour. Že si nedá pokoj,“ málem si odplivla.

„Je ženatý, pokud vím.“

„To si pište, že je. Takový to byl pohledný chlap. Sympaťák. Legrace s ním byla. Ta jeho satórie ho uhnala už před třiceti lety. Sama dělá v divadle. Prý nápopovědku. Dneska už to přece není v módě. Kdo ví, co tam vlastně dělá! V zákulisí je takových zákoutí. Všude tma. Nemusí mi nikdo nic vyprávět, tuším, co se tam všechno děje. Nedala bych za tu jeho rašpli ani zlámanou grešli.“

„Snad nemusí být hned tak zle,“ usmála se Atletka.

„To si jen myslíte. Kdo na něj má léta koukat, jak se trápí? Dělá ze sebe šaška, kvůli tomu, co má doma. Ta jeho je studená jak psí čumák. Ten si tenkrát zničil život. Patří mu to. Nevážil si dobrých lidí.“

„Tím myslíte sebe?“